

Mokslas ir kūrinija

Mokslas ir kūrimas

„Pradžioje Dievas sukūrė dangų ir žemę.“ Pradžios knyga 1:1

Mokslininkai vis giliau pažįsta visatos begalybę ir sudėtingumą. Daugelis jų atvirai pripažįsta, kad kuo daugiau ją tyrinėja, tuo labiau įsitikina, jog už visą jos didybę atsakingas yra Aukščiausiasis Išmintingasis Kūrėjas. Tai jau seniai buvo akivaizdu pranašui Dovydui, kuris rašė: „Dangūs skelbia Dievo šlovę, o tvirtuma rodo Jo rankų darbą. Dieną po dienos skamba žodis, o naktį po nakties rodo žinias.“ (Psalmių 19:1, 2)

Pranašas Izaijas mus užtikrina, kad Dievas „sukūrė žemę... Jis jos nesukūrė veltui, Jis ją sukūrė, kad ji būtų apgyvendinta“ (Izaijas 45:18). Akivaizdu, kad Dievas sukūrė žemę, kad ji būtų apgyvendinta. Pradžios knygos pasakojimas apie sukūrimą atskleidžia, kad pagrindinis žemės gyventojas turėjo būti žmogus.

Sukurdamas mūsų pirmuosius tėvus, Dievas jiems tarė: „Būkite vaisingi ir dauginkitės, pripildykite [hebrajiškai – užpildykite] žemę ir pavaldykite ją; viešpataukite jūros žuvims, padangių paukščiams ir visiems gyviems padarams, judantiems ant žemės.“ (Pradžios 1:28). Tačiau norint visapusiškai gauti šį paveldėjimą, žmogus turėjo įrodyti savo ištikimybę dievišajam įstatymui. Adomas to nepadarė ir buvo pasmerktas mirčiai.

Tai nereiškia, kad Dievo planas žlugo. Bibliją atskleidžia, kad per Kristų Dievas suteikė „ “

išgelbėjimą puolusiam žmogui. „Kaip Adome visi miršta, taip ir Kristuje visi bus atgaivinti.“ (1 Korintiečiams 15:22). Žmogus bus išgelbėtas nuo savo nepaklusnumo ir gaus proga įrodyti, kad yra vertas gyventi nuostabioje buveinėje, kurią jam parengė jo Kūrėjas. Žemė bus visiškai apgyvendinta ne mirstančios rasės, bet rasės, atkurtos į tobulą gyvenimą ir sustiprintos prieš nuodėmę žiniomis, įgytomis patyrus baisias nepaklusnumo pasekmes.

Šis didis mirusių ir mirstančių žmonių rasės atkūrimo projektas Biblijoje apibūdinamas žodžiu „prisikėlimas“. Be to, Petras jį pavadino „atstatymo laikais“, apie kuriuos, kaip jis sako, Dievo šventieji pranašai kalbėjo nuo pasaulio pradžios. (Apaštalų darbai 3:20, 21). Lygiai taip pat, kaip pirmuosiuose Biblijos skyriuose išdėstyti esminiai faktai apie žmogaus sukūrimą ir nuopuolį, taip ir likusioje Biblijos dalyje atskleidžiamas Kūrėjo planas atkurti tuos, kuriuos Jis sukūrė, kad jie viešpatautų žemėje.

Mūsų tikėjimas Biblija kaip Dievo plano mums apreiškimu turėtų sustiprėti, kai suvokiame, kaip tiksliai joje aprašomi daugelis esminių faktų apie žemę. Pavyzdžiui, senovės žmonės tikėjo, kad žemė yra plokščia, tačiau dabar įrodyta, kad ji yra sferinė. Šis faktas buvo paminėtas Biblijoje prieš 3 000 metų. Izaijo knygoje skaitome apie „žemės apskritimą“. Izaijas 40:22

Senovės Indijos išminčiai mokė, kad Žemė laikosi ant dramblio nugaros, o dramblys stovi ant vėžlio. Graikai buvo žinomi dėl savo didžios išminties, tačiau geriausia teorija, kurią jie sugebėjo išvesti, buvo ta, k ,

kad Žemė laikosi ant Atlanto nugaros. Bibliją paskelbė tiesą šiuo klausimu dar gerokai anksčiau, nei ją atrado žmogiškoji išmintis. Pranašas Jobas apie Kūrėją sakė: „Jis ištiesia šiaurę virš tuščios erdvės ir pakabina žemę ant nieko.“ Jobo 26:7

ŽEMĖS PAMATAI

Kūrėjas paklausė Jobo: „Kur buvai, kai aš klojau žemės pamatus? Pasakyk, jei turi supratimo.“ Ir vėl: „Kas palaiko jos pamatus, ir kas padėjo jos kertinį akmenį?“ (Jobas 38:4, 6). Atsižvelgiant į dabar nustatytas geologines tiesas, atrodo, kad šie klausimai susiję su konkrečiomis Žemės susidarymo ypatybėmis. Žmogaus namai iš tiesų turi „pamatų“, kurie tvirtai stovi ant to, kas, kaip manoma, yra kieta nikelio ir geležies masė, sudaranti Žemės centro branduolį.

Žemės „pagrindinis akmuo“ šiek tiek primena piramidės „pagrindinį kampinį akmenį“, tik vietoj to, kad būtų viršuje, jis yra centre. Taigi visas Žemės svoris spaudžia jos centrinį branduolį. Knygoje „Žemės susidarymas“ („Šiuolaikinės žinios enciklopedija“, 192, 193 puslapiai) profesorius J. W. Gregory mini septynis masyvius pamatus, kurie palaiko viršutinę Žemės pluta. Jie yra Šiaurės ir Pietų Amerikoje, Azijoje, Afrikoje, Australijoje, o du – Europoje.

Nors vandenynai turi milžinišką svorį ir yra gerai sutvirtinti sunkiu bazaltiniu pagrindu, Viešpats numatė papildomą atramą „ žemynams. Nėra nuostabu, kad psalmistas apie Kūrėją rašė: „Jis pastatė pasaulį ant jo pamatų, kad jis niekada nesusvyruotų.“ Psalmių 104:5

MATAVIMAI

Dievas uždavė Jobui dar vieną svarbų klausimą apie Žemę: „Kas nustatė jos matus, jei žinai? Arba kas ištempė virvę ant jos?“ (Jobas 38:5). Matmenys yra gyvybiškai svarbūs architektui projektuojant pastatą. Ne tik pats pastatas turi turėti tinkamus proporcingus matmenis, bet jie taip pat turi būti suderinti su aplinkinėmis aplinkybėmis ir objektais.

Taip buvo ir projektuojant Žemę. Didysis Architektas pasirinko matmenis, visais atžvilgiais tinkamus jo projekto tikslui. Žemės skersmuo yra maždaug 8 000 mylių. Šio matmens svarba įvertinama tik palyginus jį su mažesniu Mėnulio dydžiu ir su daug didesniais Jupiterio bei Saturno dydžiais.

Manoma, kad Žemės vandenynai susiformavo iš vandens garų, išsviestų ankstyvuosiuose Žemės formavimosi etapuose, kai ji buvo karšta masė. Todėl Žemės skersmuo nulemtų šių garų kiekį, atsižvelgiant į jos paviršiaus matmenis. Mėnulio atveju, kuris yra daug mažesnis, iš jo dujų susidariusio vandens kiekis buvo toks mažas, kad Mėnulis atvėsdamas visiškai išdžiūvo, todėl dabar Mėnulyje nėra vandens. Kita vertus, mokslininkai teigia, kad Jupiterio ir Saturno dydžio planetos išmetė tokius didžiulius vandens garų kiekius, kad jų sausumos masės yra visiškai paskendusios po dideliais vandens arba ledo sluoksniais. Kad Žemė būtų tinkama gyventi žmonėms, ji turėjo būti tinkamo dydžio, o dieviškasis Architektas žinojo, koks turėtų būti tas dydis.

Be to, atstumas nuo Saulės turėjo būti tikslus, kad Žemė būtų tinkamai sušildyta, bet neperkaitinta. Saulė yra maždaug 93 milijonų mylių atstumu nuo Žemės. Mokslininkai teigia, kad jei Saulė būtų nutolusi 120 milijonų mylių, mes visi sušaltume iki mirties. O jei Saulė būtų priartinta prie Žemės iki 60 milijonų mylių, mes visi sudegtume; net augmenija būtų sunaikinta karščio.

Kiek prasmingi buvo Kūrėjo Jobui užduoti klausimai: „Kas nustatė jos matus, jei žinai? Arba kas ištempė virvę ant jos?“ Tai nebuvo tušti klausimai. Kūrėjas juos sugalvojo, kad atskleistų savo išmintį ir meilę, suteikdamas žmonijai šį nuostabų namą.

KAIP SUKURTA

Biblijoje nepaaiškinama, kaip Dievas atliko savo kūrinį. Biblijoje tiesiog teigiama, kad „Dievas sukūrė dangų ir žemę“. Tačiau mokslininkai iš esmės sutaria, kad, neatsižvelgiant į medžiagos, iš kurios sudaryta žemė, kilmę, buvo laikas, kai jos paviršius buvo karšta, išlydyta masė, kuri vėliau lėtai atvėso iki to, kokia ji yra šiandien.

Apskritai Biblija tai apibūdina paprastu teiginiu, kad žemė buvo „be formos ir tuščia“ (), t. y. be pavidalo (Pradžios 1:2). Būtent apie tą laikotarpį, kai žemė dar nebuvo tinkama gyvybei, pasakojama Pradžios knygos pirmoje dalyje. Šis sukūrimo aprašymas apima šešis etapus, dienas ar laikotarpius, per kuriuos žemė tapo tokia, kokia yra dabar – tinkama gyventi.

KŪRIMAS

Geologai atrado šią tvarkingą raidą, ir nors jie neskirsto laiko į tiek pat laikotarpių, kiek nurodyta Pradžios knygoje, jų atradimai apie tai, kas vyko įvairiuose raidos etapuose, stebėtinai sutampa su Pradžios knygos aprašymu. Mokslininkai išskiria keturias pagrindines eras, kurias suskirsto į trumpesnius laikotarpius.

Nereikia pernelyg griežtai vertinti atitikimo tarp mokslininkų nustatytų laikotarpių ir „dienų“, minimų „Pradžios knygoje“. Juk Biblijos aprašymas apie tai, kaip Žemė buvo paruošta gyvybei, pateikiamas trisdešimt viename trumpame eilėraštyje, o mokslininkai apie tą galingą darbą yra parašę beveik nesuskaičiuojamą kiekį knygų. Šie šeši bendri etapai, matyt, buvo viskas, ką Kūrėjas laikė būtina paminėti, kad savo dievobaimingiems žmonėms suteiktų informaciją, reikalingą tikėjimui išlaikyti.

PIRMOJI DIENA

Pirmosios „dienos“ pradžioje Dievo Dvasia – jo visagalis galybė – „sklandė virš vandenų paviršiaus“. (Pradžios 1:2). Hebrajų kalbos žodis, čia išverstas kaip „sklandė“, reiškia perėti, kaip paukštis, perintis savo lizde. Kaip žinome, „perėjimo procese yra keli etapai. Surenkamos šakelės, iš kurių suformuojamas lizdas. Jos išklotos žole ar kitomis minkštesnėmis medžiagomis, o galiausiai – minkštu pūku, kad jaunikliams būtų patogų. Tada dedami kiaušiniai ir jie šildomi, kol išsirita paukščių jaunikliai.

Apskritai tai yra tinkama iliustracija, kaip Kūrėjo Dvasia, arba galia, „sėdėjo“ virš žemės vandens, kad galiausiai būtų paruošta buveinė daugybei būtybių, kurias Jis numatė žemėje, ypač žmogui. Tas sklandymas prasidėjo pirmosios dienos pradžioje, kai „tamsybė buvo virš gelmės“, ir tęsėsi iki tol, kol šeštosios „dienos“ pabaigoje pagal Jo atvaizdą buvo sutvertas žmogus – vyras ir moteris. Pradžios 1:2, 27–31

Kai Dievo Dvasia pradėjo sklandyti virš vandens, „tamsybė buvo virš gelmių paviršiaus“. Kadangi tai įvyko dar prieš tai, kai buvo atskirta žemė nuo vandens, žemės paviršius buvo vienas didžiulis vandenynas. Dievas paklausė Jobo: „Kas užrakino jūrą vartais, kai ji prasiveržė, tarsi būtų išėjusi iš įsčių? Kai Aš padariau debesį jos drabužiu, o tirštą tamsą – jos vystyklais?“ Jobo 38:8, 9

Dievo klausimas gali puikiai paaiškinti, kaip atsirado jūra. Mokslininkai sutaria, kad, Žemės masei atvėsus, jos paviršiuje susiformavo kieta pluta. Kurį laiką ši pluta sulaukė karštus dujus arba, kaip rodo Dievo klausimas, „uždarė... vartais“. Tačiau uždarytos dujos sukauptų milžinišką slėgį ir „išsiveržtų“ per nesuskaičiuojamus mažus kraterius, išsibarsčiusius po Žemės paviršių, tada atvėstų, kondensuotųsi ir nukristų ant karšto Žemės paviršiaus. Taigi jūra „gimė“, o Dievas ją palygino su išėjimu iš įsčių.

Kūrėjas tarė: „Tebūnie šviesa“, ir dėl šio įsakymo „atsirado šviesa“ (Pradžios 1:3). Mokslininkai aiškiai nustatė, kad Saulė buvo sukurta gerokai anksčiau už Žemę ir tikriausiai buvo ta šviesa, apie kurią kalbama

Kūrėjo įsakyme, nors ji ir neperšvietė garų bei dujų debesų, apgaubusių Žemę, su tokiu pačiu ryškumu, kaip tai darė vėliau.

Pradžios knyga 1:4, 5: „Dievas atskyrė šviesą nuo tamsos. Ir Dievas šviesą pavadino diena, o tamsą – naktimi.“ Būtent pati Žemė padarė atskyrimą tarp tamsos ir šviesos. Žemės pusė, atsukta į Saulę, buvo šviesi, palyginti su tamsa kitoje Žemės pusėje.

NE DVIDEŠIMT KETURIOS VALANDOS

Kai saulės šviesa pradėjo silpnai prasiskverbti pro tankų drėgmės skėtį, apgaubusį Žemę, baigėsi pirmasis Dievo globojimo planetos laikotarpis. Raštuose teigiama: „Buvo vakaras ir rytas – pirmoji „diena.“ (Pradžios 1:5). Kai kuriuos suklaidino šiame teiginyje panaudotas žodis „diena“. Tai yra hebrajų kalbos žodžio „yowm“ vertimas. Nors Senajame Testamente šis žodis dažnai vartojamas apibūdinti tiesioginę dvylikos ar dvidešimt keturių valandų dieną, šventųjų raštų autoriai jo vartojimo taip neapribojo.

Išėjimo 13:10, Kunigų 25:29, Skaičių 9:22 ir kitose vietose tas pats hebrajų kalbos žodis verčiamas kaip „ – „metai“. Pradžios knygos 40:4 ir Jozuės 24:7 jis verčiamas kaip „metų laikas“. „Pradžios“ 4:3 ir 26:8 bei daugelyje kitų vietų „yowm“ verčiamas kaip „laikas“. Šios nuorodos aiškiai rodo, kad šio hebrajų kalbos žodžio reikšmė neapsiriboja dvidešimt keturių valandų diena.

Be to, Biblijoje žodis „diena“ dažnai vartojamas platesne prasme. Keturiasdešimties metų laikotarpis,

kurių izraelitai praleido dykumoje, vadinamas „gundymo diena dykumoje“ (Psalmių 95:8). Izaijas Kristaus karalystės laikotarpį žemėje vadina „diena“ (Izaijas 11:10). O Pradžios knygos 2:4 eilutėje visas sukūrimo laikotarpis vadinamas „diena, kurią Viešpats Dievas sutvėrė žemę ir dangų“.

Taigi aišku, kad hebrajų kalbos žodis „yowm“ tiesiog reiškia laiką, sezoną ar erą, per kurią vyksta tam tikri įvykiai arba atliekamas konkretus darbas.

Skaitome, kad „buvo vakaras ir rytas – pirmoji diena“. Hebrajų kalbos žodis, čia išverstas kaip „vakaras“, pažodžiui reiškia „sutemą“ arba „tamsa“. Dieviškasis Autorius akivaizdžiai nori, kad suprastume: kiekvienas kūrinijos laikotarpis turėjo neaiškią, tamsią pradžią, o kiekvieno laikotarpio darbo užbaigimas buvo šviesus rytas. Pirmosios „dienos“ atveju tiesiogine prasme buvo tiesa, kad ji prasidėjo tamsoje ir baigėsi dieviškuoju įsakymu: „Tebūnie šviesa“.

ANTROJI DIENA

Antrojo kūrimo etapo metu susiformavo Žemės atmosfera. „Ir Dievas tarė: „Tebūnie tvirtuma [plėtra] vandenų viduryje, ir teji ji atskiria vandenis nuo vandenų““ (Pradžios 1:6). Šis vandenų atskyrimas „plėtra“ reiškė, kad pagrindinė vandens masė liko ant Žemės, o milžiniškas vandens garų kiekis buvo išlaikytas atmosferoje.

Mokslininkai teigia, kad likusios dujos, kilusios iš karštos žemės, kurių didžioji dalis kondensavosi ir sudarė verdančio vandens vandenyną, dabar buvo

panaudotos atmosferai sukurti. Tačiau šias dujas turėjo suderinti dieviškoji išmintis, kad būtų užtikrintas tiksliai reikiamas deguonies kiekis, būtinas daugybei vėliau sukurtų žemės kvėpuojančių būtybių.

Pranašas Izaijas rašė: „Jis ištempia dangų kaip užuolaidą ir išskleidžia jį kaip palapinę, kad joje gyventų“ (Izaijas 40:22). Koks gražus būdas apibūdinti atmosferos platybę, kuri apgaubia Žemę!

Žemės atmosfera yra gyvybiškai svarbi ne tik dėl deguonies, kurį ji teikia visiems kvėpuojantiems padarams, bet ir dėl to, kad ji užtikrina cirkuliacijos sistemą, per kurią Žemė aprūpinama vandeniu. Saulė paverčia vandenynų vandenį garais, jie pakyla į atmosferą ir nukrenta ant žemės kaip lietus ar sniegas. Dievas paklausė Jobo: „Kas leidžia lietai kristi ant nederlingos žemės, dykumoje, kur niekas negyvena? Kas siunčia lietų, kad numalšintų išdžiūvusią žemę ir priverstų sudygti švelnią žolę? Ar lietus turi tėvą? Kas pagimdo rasą?“ Jobo 38:26–29

Atmosferoje plūduriuoja milijardai tonų vandens, pasirengusio būti „pabirintas“ ant žemės. Kokia nuostabi drėkinimo sistema! Kaip ji atskleidžia dieviškojo Architekto išmintį! Ir kaip paprastai tai aprašyta – „Dievas sutvėrė skliautą ir atskyrė vandenį, kurie buvo po skliautu, nuo vandenų, kurie buvo virš skliauto: ir taip buvo. Ir Dievas pavadino skliautą Dangumi.“ (Pradžios 1:7, 8). Hebrajų kalbos žodis, čia išverstas kaip „dangus“, yra tas pats, kuris taip pat verčiamas kaip „oras“. Todėl būtų lygiai taip pat teisinga pasakyti, kad Dievas „tvirtovę“ pavadino oru.

Užbaigus Žemės atmosferos formavimąsi, ta era pasibaigė. „Ir buvo vakaras, ir buvo rytas – antroji diena.“ Pradžios knyga 1:8

TREČIOJI DIENA

Trečiąją „dieną“ arba epochą atsirado Žemės sausumos paviršiai. „Dievas tarė: „Tegul vandenys po dangumi [arba ore] susirenka į vieną vietą, ir tegul pasirodo sausuma“; ir taip ir buvo. Dievas sausumą pavadino Žeme, o susirinkusius vandenis – jūromis; ir Dievas pamatė, kad tai buvo gera.“ Pradžios 1:9, 10

Patarlių 8:29 rašoma, kad Viešpats „jūrai davė savo įsakymą, kad vandenys neperžengtų Jo įsakymo, kai Jis nustatė žemės pamatus“. Mums sakoma, kad jei visi žemės kontinentiniai masyvai būtų išlyginti, visas žemės paviršius būtų nuo vienos iki dviejų mylių po vandenynu. Matyt, taip buvo prieš trečiąją kūrinijos dieną.

Dieviškuoju įsakymu ir dieviškosios jėgos valdoma, prasidėjo tuomet dar gana minkštos žemės plutos išlinkimas, dėl kurio pagilėjo vandenynų dugnai, o mūsų kontinentai iškilo. Kaip išreiškta Jobo knygoje: „Iki čia ir ne toliau tu ateisi. Čia tavo išdidžios bangos turi sustoti!“ (Jobas 38:10, 11)

„Tu nustatei ribą, kurios jos negali peržengti, kad jos vėl neapimtų žemės [kaip vandenynai darė iš pradžių]“ (Psalmių 104:9). Be to, trečiajame kūrinijos etape Dievas tarė: „Tegul žemė išaugina žolę, sėklą duodančius augalus, ... pagal savo rūšį, kurių sėkla yra

pačioje žemėje; ir taip ir buvo.“ (Pradžios 1:11). Taip aprašomos pačios ankstyviausios augmenijos formos.

Nors hebrajų kalbos žodis, čia išverstas kaip „žolė“, vėliau buvo taikomas tiesioginei žolei, akivaizdu, kad šiame tekste jis vartojamas apibūdinti bendresnę švelnios augmenijos formą. Kai kurios Biblijos versijos jį verčia kaip „augmenija“.

Trečiasis kūrinijos etapas apėmė tai, ką mokslininkai apibūdina kaip karbono ir ankstyvąjį permo periodus. Būtent tuo metu gausiai augusi augmenija, išaugusi į tikrus miškus, suteikė medžiagą žemės anglies telkiniams.

Sustokime čia ir atkreipkime dėmesį į gilią frazės „pagal savo rūšį“ reikšmę. Tai Viešpaties būdas pasakyti, kad visos gyvybės rūšys yra nekintamos, kad nėra evoliucijos iš vienos į kitą. Kiekvienos rūšies gali būti daug veislių. Pavyzdžiui, yra daug rožių ir šunų veislių, tačiau jos visos yra rožės ir šunys. Pats Darvinas savo knygoje „Rūšių kilmė“ atvirai prisipažino: „Nepaisant visų patyrusių stebėtojų pastangų, nėra užfiksuotas nė vienas atvejis, kai viena rūšis virstų kita.“

Kalbant apie aukštesnes augalų gyvybės formas, kokios žinomos šiandien, pranešama, kad ponas Darvinas laiške serui Džozefui Hūkeriui rašė: „Sparči visų aukštesniųjų augalų raida, kiek mes galime spręsti, per pastaruosius geologinius laikotarpius yra baisi mįslė.“ („Augalų evoliucija“, 42 puslapis, dr. D. H. Scott, M.A., L.L.D.). Tai Darvinui buvo „baisi“ mįslė tiesiog todėl, kad ji paneigė jo evoliucijos teoriją.

Mokslininkai, kaip taisyklė, dar nėra pasirengę atsisakyti savo evoliucijos teorijos, tačiau jie pripažįsta, kad, kiek tai susiję su uolienose rastais geologiniais įrašais, visoje grandinėje, nuo žemiausių augalų ir gyvūnų formų iki aukščiausių, yra nepaaiškinamų spragų. Kitaip tariant, yra daug „trūkstamų grandžių“, ką atvirai pripažįsta tokie žinomi mokslininkai kaip Wellsas, Hakselis, Dana ir kiti. Kai kurie mokslininkai kalba apie „greitą perėjimą“ ir „diskontinuitetą“, turėdami omenyje, kad nėra įrodymų, jog viena rūšis būtų evoliucionavusi į kitą.

Wellsas ir Huxley pripažino šias problemas. Vis dėlto jie, remdamiesi vien tik vaizduote, ėmėsi kurti „tiltus“, pripažindami, kad jie yra „preliminarūs“ ir „spekulytyvūs“. Geologai apskaičiavo, kad šie spekuliatyvūs „tiltai“ apima bent 500 milijonų metų laiko tarpą. Deja, šių žymių mokslininkų darbų skaitytojas, neturintis specialių žinių, nesugeba atskirti to, ką jie pateikia kaip faktus, remdamiesi uolienų įrašais, nuo jų spekuliatyvių „tiltų“.

Šias mintis galėtume apibendrinti citata iš prancūzų profesoriaus E. Perrierio, pateikta jo knygos „Žemė prieš istoriją“ 75 puslapyje. Jis rašo: „Tiek daug organinių formų palyginti staigus atsiradimas kartais buvo laikomas įrodymu prieš evoliucijos teoriją. Be to, buvo įrodyta, kad nauja flora ir fauna staiga atsirado kai kuriose geologinėse uolienų sluoksniuose po to, kai visiškai išnyko senesnės, išlikusios tiesiogiai prieš tai esančiuose sluoksniuose.“ Tai, kaip pastebėjo Perrier, buvo „laikoma neginčijamu argumentu už nepriklausomus sukūrimus“.

KETVIRTOJI DIENA

Ketvirtoji „diena“ buvo susijusi su saule, mėnesiu ir žvaigždėmis. Tekste rašoma: „Dievas tarė: „Tebūnie šviesuliai dangaus skliaute, kad atskirtų dieną nuo nakties; ir tebūnie jie ženklais, laikų, dienų ir metų žymekliais... Dievas sutvėrė du didelius šviesulius: didesnįjį, kad valdytų dieną, ir mažesnįjį, kad valdytų naktį; taip pat sutvėrė žvaigždes.“ Pradžios 1:14–16

Paviršutiniškai skaitant šį tekstą, galima lengvai susidaryti įspūdį, kad būtent šiuo laikotarpiu buvo sukurtos saulė ir mėnulis, tačiau taip nėra. Saulė ir mėnulis buvo sukurti „pradžioje“, kai „Dievas sukūrė dangų ir žemę“. Jie yra „dangaus“ dalis. Pradžios knyga 1:1

Čia hebrajų kalbos žodis, išverstas kaip „sukūrė“, turi daug platesnę prasmę ir vartojimą nei šis. Psalmių 104:19 eilutėje jis išverstas kaip „paskyrė“. Dievas „paskyrė mėnulį laikams: saulė žino, kada jai laikas nusileisti“. Dievo darbas ketvirtą dieną nebuvo saulės ir mėnulio sukūrimas, bet jų paskyrimas „valdyti dieną ir naktį“, kad jie taptų „ženklais, laikams, dienoms ir metams“.

Kaip jau minėjome anksčiau, būtent saulės šviesa silpnai prasiskverbė pro tamsos apvalkalą, kuris apgaubė žemę pirmojoje kūrinių epochoje, kai Dievas tarė: „Tebūnie šviesa.“

Akivaizdu, kad šiek tiek saulės šviesos pasiekė Žemę dar prieš ketvirtąją kūrinių „dieną“, nes jos reikėjo augmenijai, augusiai trečiajame etape. Tačiau saulė ir mėnulis tuomet „nevaldė“ ta prasme, kad nesukurdavo

metų laikų – tai liudija faktas, jog milžiniški medžiai, susikaupę ir sudarę mūsų anglies klotus, neturi jokių žiedų, žyminčių jų augimo metus.

PENKTOJI DIENA

Penktoji epocha buvo skirta jūrų gyvybės ir „paukščių, kurie skraidytų virš žemės“, sukūrimui (Pradžios 1:20). Skaitome, kad Dievas sukūrė didžiules „bangines ir visus judančius gyvūnus, kuriuos vandenys gausiai išvedė pagal jų rūšis“ (Pradžios 1:21).

Biblijoje rašoma „jūros pabaisos“, o ne „banginiai“. Strongo konkordancija informuoja, kad hebrajų kalbos žodis taip pat galėtų būti išverstas kaip „sausumos pabaisos“ (). Pradžios knygos 1:21 eilutė tikriausiai nurodo tuos milžiniškus gyvūnus, kuriems mokslininkai suteikė tokius pavadinimus kaip dinozaurai, diplodokai ir tiranozaurai, reiškiantys milžiniškas driežus. Mokslininkai teigia, kad nors šie monstrai galėjo gyventi sausumoje, dėl savo milžiniško svorio jiems buvo lengviau judėti vandenyje, nes vanduo padėdavo išlaikyti jų svorį.

Išraiška „kiekvienas sparnuotas paukštis“ (Pradžios 1:21) nebūtinai turi būti taikoma tik plunksnuotiems paukščiams. Geologai nustatė, kad šiuo laikotarpiu egzistavo milžiniški sparnuoti padarai, kurie nebuvo plunksnuoti, o jų sparnai savo sandara šiek tiek priminė šikšnosparnių sparnus.

Nesvarbu, ar tai būtų šio laikotarpio milžiniškos driežos, padarai, gyvenę išskirtinai jūroje, ar plunksnuoti ar neplunksnuoti paukščiai, kiekviena rūšis

buvo sukurta „pagal savo rūšį“. Tai patvirtina geologai, kurie atvirai pripažįsta, kad, remiantis „Uolų knygoje“ randamais liudijimais, kiekviena iš šių rūšių atsirado staiga, be jokių įrodymų, kad būtų kopusi evoliucijos laiptais.

ŠEŠTOJI DIENA

Šeštosios „dienos“ pabaigoje Dievas sukūrė žmogų pagal savo atvaizdą. Tinkamai, būtent šiuo laikotarpiu buvo sukurti ir sausumos gyvūnai, kurie turėjo prisidėti prie žmogaus poreikių tenkinimo.

Nors augmenija atsirado trečiąją „dieną“, naujos augalų rūšys toliau atsirasdavo, o žydintys ir vaisius vedantys medžiai buvo sukurti šeštąją dieną. Geologai nustatė, kad kartu su „ “ žydinčių augalų ir medžių atsiradimu atsirado ir medusinė bitė. Būtent tuo metu bitės ir kiti vabzdžiai tapo reikalingi apdulkinimui, o iki tol jie nebūtų turėję tinkamo maisto šaltinio. Kūrėjas pasirūpino, kad vabzdžių „natūralus“ maisto troškimas automatiškai paskatintų juos tarnauti žydinčiam augalams ir medžiams jų dauginimosi procese.

Dievo žemiškosios kūrinijos vainiką sudarė žmogus. Kūrinijos Architektas sukūrė žemę ir viską, kas joje yra, žmogui. Atskleisdamas tiesą apie žmogaus sukūrimą, šventasis rašytojas tarsi nuveda mus už kulisų ir leidžia išgirsti, kaip Dievas kalba savo Sūnui. Pradžios knyga 1:26: „Sukurkime žmogų pagal mūsų atvaizdą, pagal mūsų panašumą; ir tegul jie viešpatauja jūros žuvims, padangių paukščiams, galvijams, visai žemei ir visiems ropliams, ropojančioms po žemę.“

Be abejonės, tiek Tėvui, tiek Sūnui buvo didžiulis džiaugsmas žinoti, kad dabar netrukus bus įgyvendintas didysis tikslas, kuriam buvo skirta visa tai, kas buvo atlikta per ankstesnes penkias „dienas“ dieviškosios galios „brandinimu“. Kad ir kokie nuostabūs būtų buvę ankstesni kūrinijos darbai, vis dar nebuvo tinkamo Kūrėjo atstovo, kurį būtų galima paskirti žemės karaliumi.

„Jis sukūrė juos vyru ir moterimi.“ (Pradžios 1:27). Šis trumpas faktinis teiginys išsamiai aprašomas antrajame skyriuje. Čia sužinome, kad vyras buvo sukurtas pirmas, o moteris – praėjus tam tikram laikui. Apie vyrą užrašuose „ “ teigiama: „Viešpats Dievas sutvėrė žmogų iš žemės dulkių ir įkvėpė jam į šnerves gyvybės kvėpavimą; ir žmogus tapo gyva siela.“ Pradžios 2:7

Čia išdėstytos dvi mokslinės tiesos apie žmogaus anatomiją: (1) Žmogaus organizmas sudarytas iš žemėje esančių cheminių elementų. (2) Jis gyvena dėka deguonies, kurį įkvėpia į plaučius. Kunigų knygos 17:11 rašoma: „Kūno gyvybė yra kraujyje.“ Dabar žinoma, kad į plaučius įkvėptas deguonis krauju pasiekia kiekvieną kūno dalį, ir taip kūnas išlieka gyvas. Kaip nuostabu, kad ši žinia buvo užrašyta Biblijoje dar gerokai prieš tai, kai žmogus ją atrado!

„Žmogus tapo gyva siela.“ Gyvoji siela yra gyvasis padaras. Pradžios knygos 1:21 ir 24 eilutėse tas pats hebrajų kalbos žodis išverstas kaip „gyvasis padaras“, nurodant žemesnius gyvūnus. Šis vertimo nenuoseklumas gali atspindėti vertėjų norą išlaikyti „nemirtingos sielos“ tradiciją, kuri teigia, kad žmonės

savo anatomijoje kažkur slepia nesunaikinamo gyvenimo kibirkštėlę, kuri, mirus kūnui, išsiveržia ir išlieka po mirties.

Nors frazė „gyva siela“ visiškai nereiškia „nemirtingos sielos“ tradicijos, vertėjai akivaizdžiai manė, kad ji skamba geriau nei frazė „gyvas padaras“, kurią jie naudojo, kai buvo kalbama apie žemesniuosius gyvūnus. Jeigu jie abiem atvejais būtų panaudoję žodžius „gyva siela“ arba „gyvas padaras“, tam tikrų viduramžių Biblijos vertimų tyrinėtojai būtų turėję daug daugiau galimybių sužinoti, kad „nemirtingos sielos“ tradicija Biblijoje iš viso nemokoma. Jie būtų buvę labiau linkę priimti paprastą tiesą, išdėstytą Mokytojo knygos 3:19–21, kur Saliamonas aiškina, kad žmogus ir gyvūnas turi tą pačią kvėpavimo jėgą, kad „kaip vienas miršta, taip miršta ir kitas“.

„Pradžios“ 2:8, 9 pateikia daugiau detalių apie Kūrėjo meilę žmogui. „Viešpats Dievas pasodino sodą Edeno rytuose; ten Jis apgyvendino žmogų, kurį buvo sutvėręs. Ir Viešpats Dievas iš žemės išaugino visus medžius, malonius akims ir tinkamus maistui; taip pat sodos viduryje – gyvybės medį ir gėrio bei blogio pažinimo medį.“

Kadangi žmogus buvo sukurtas pagal Dievo atvaizdą, jis galėjo vertinti aukštesnes gyvenimo vertybes. Nors visi Dievo darbai yra tobuli ir todėl, žiūrint iš tikrosios perspektyvos, gražūs, Pradžios knygos pirmajame skyriuje nieko nepasakoma apie Dievo kūrinijos grožį. Priežastis yra akivaizdi. Žemesnieji gyvūnai negalėjo įvertinti grožio. Tačiau po to, kai buvo sukurtas žmogus, viskas pasikeitė. Dabar pabrėžiamas grožis,

netgi labiau nei maisto poreikiai. Žmogus neturėjo gyventi vien tam, kad valgytų; todėl Kūrėjas Edeno sode pasodino medžius, kurie buvo „malonūs akims“.

GUNDYMAS IR NEPAKLAUSYMAS

Kadangi Adomas buvo sukurtas pagal savo Kūrėjo atvaizdą ir turėjo būti žemės karalius, jam buvo suteikta galimybė susipažinti su savo valdžia. Jam buvo patikėta pareiga pavadinti „visus gyvulius“, „dangaus paukščius“ ir „visus lauko žvėris“ (Pradžios 2:19, 20). Tai darydamas, tapo akivaizdu, kad Adomui trūksta tinkamos draugės arba „pagalbininkės“. Taigi, savo išmintingu būdu Dievas sukūrė levą. Pradžios 2:18, 21–25

Netrukus po levos sukūrimo Šėtonas, veikdamas per gyvatę, priėjo prie jos ir užginčijo tai, ką Dievas buvo pasakęs apie mirtį kaip bausmę už nuodėmę. „Jūs tikrai nemirsite“, – tarė jis levai ir pridūrė: „Dievas žino, kad tą dieną, kai valgysite iš jo, jūsų akys atsivers, ir jūs būsite kaip dievai, pažindami gėrį ir blogį.“ Pradžios 3:1–5

Dievas, savo begalinėje išmintyje, iš anksto žinojo, kokį kelią pasirinks Adomas ir levą, tačiau jokių būdu nesikišo į jų laisvą pasirinkimą. Žinodamas, kad jie nepaklus, Dievas tai leido. Dievas žinojo, kad tik taip žmonija galės įgyti praktinių žinių apie gėrį ir blogį.

Kaip ir buvo įspėta, Adomo nepaklusnumas baigėsi mirties bausme, kuri paveldėjimo keliu perėjo visiems jo palikuonims. Tai atnešė daug skausmo ir kančių.

Tačiau per šią patirtį žmonija mokosi, kokios baisios pasekmės kyla nepaklusus Kūrėjo įstatymui.

Vis dėlto Dievas ir toliau myli savo žmogiškus kūrinius. Ir „nors Jis sukelia skausmą, vis dėlto Jis bus gailėstingas... Nes Jis nenori varginti... Žmonių vaikų.“ Raudų 3:32, 33

Kadangi Dievas myli savo žmogiškus kūrinius, Jis jiems suteikė išgelbėjimą per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų. Taigi Paulius rašė: „Kadangi per žmogų atėjo mirtis, per žmogų atėjo ir mirusiųjų prisikėlimas. Nes kaip Adome e visi miršta, taip ir Kristuje visi bus atgaivinti.“ 1 Korintiečiams 15:21, 22

Šis darbas – žmonijos sugrąžinimas į gyvenimą žemėje – bus įvykdytas per tūkstantį metų trukšiančią Kristaus karalystę. Evangelija pagal Matą 19:28; Apreiškimas Jonui 20:6

NAUJA KŪRINĖ

Tuo tarpu, pradedant nuo Jėzaus pirmojo atėjimo, vyksta kitas kūrybinis darbas. Galime apie tai kalbėti kaip apie „Naują kūrinį“. Apaštalas Paulius mums davė užuominą apie tai, kai rašė: „Jei kas nors yra Kristuje, tas yra naujas kūrinys: senieji dalykai praėjo; štai, viskas tapo nauja.“ (2 Korintiečiams 5:17). Pats Jėzus tapo Naujuoju Kūrinys dieviškajame gyvenimo lygmenyje, o jo tikrieji pasekėjai, visiškai pasišventę vykdyti Dievo valią, yra užtikrinti, kad ir jie bus išaukštinti, kad būtų su Juo ir su savo Dangiškuoju Tėvu. Evangelija pagal Joną 14:2, 3; 17:24; Apreiškimas Jonui 3:21; 2 Petro 1:4

Naują dieną paskelbs „Teisumo Saulės“ patekėjimas. (Malachijo knyga 4:2). Teisumo Saulė yra Kristus, o jo ištikimi pasekėjai bus su juo. Jie bus prikelti iš mirties „pirmojo prisikėlimo“ metu, kad gyventų ir viešpatautų su Kristumi. (Apreiškimas Jonui 20:4, 5). Tai yra „teisieji“, kurie „švies kaip saulė savo Tėvo karalystėje“. Evangelija pagal Matą 13:43

Tuo tarpu žmogus turės galimybę suvokti paklusnumo privalumus. Galiausiai visi bus pažadinti iš mirties miego. Tada, ginkluoti „ “ – žiniomis, įgytomis patirties su blogiu dėka, – tie, kurie priims per Kristų jiems paruoštas gyvenimo sąlygas ir paklus tuo metu galiojantiems karalystės įstatymams, bus atkurti iki žmogiškosios tobulumo. Tada žmogus, žemės karalius, amžinai gyvens savo Kūrėjo veido šviesoje, mėgaudamasis taikos, sveikatos ir amžinojo gyvenimo palaiminimais.